

POSTANOWIENIE

Dnia 8 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

po rozpoznaniu w dniu 8 grudnia 2025 r. na posiedzeniu bez udziału stron
w sprawie skazanych D.C., S.G., R.K., H.K., M.N. i C.W.,
wniosku obrońcy skazanego D.C. o wyłączenie sędziego Sądu Najwyższego P.K.
od rozpoznania kasacji w sprawie III KK 313/25,
na podstawie art. 41 § 1 k.p.k. w zw. z art. 42 § 1 i 4 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł

**wyłączyć sędziego Sądu Najwyższego P.K. od udziału w
rozpoznaniu sprawy o sygnaturze akt III KK 313/25.**

UZASADNIENIE

W dniu 23 maja 2025 r. do Sądu Najwyższego wpłynęły kasacje obrońców w/w skazanych od wyroku Sądu odwoławczego i sprawa została zarejestrowana pod sygn. akt III KK 313/25. W kasacjach podniesiono m.in. zarzut nienależytej obsady Sądu drugiej instancji w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Do rozpoznania tej sprawy został wyznaczony zarządzeniem z dnia 1 października 2025 r. sędzia Sądu Najwyższego P.K. W dniu 24 listopada 2025 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek obrońcy skazanego D.C. - adw. G.F. - o wyłączenie SSN P.K. od rozpoznania niniejszej sprawy z uwagi na wątpliwości co do jego bezstronności, wynikające przede wszystkim z charakteru trybu uzyskania przez Pana P.K. statusu sędziego Sądu Najwyższego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy skazanego zasługiwał na uwzględnienie. Zgodnie z art. 41 § 1 k.p.k. sędzia ulega wyłączeniu, jeżeli istnieje okoliczność tego rodzaju, że mogłaby wywołać uzasadnioną wątpliwość co do jego bezstronności w danej sprawie. O potrzebie zastosowania instytucji wyłączenia sędziego decyduje między innymi ocena, czy dla postronnego obserwatora zachodzą w realiach sprawy takie okoliczności, które w odbiorze społecznym mogą budzić wątpliwości co do bezstronności sędziego (*zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 listopada 2021 r., IV KO 86/21*).

Pan sędzia P.K. na urząd sędziego Sądu Najwyższego został powołany przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, postanowieniem z dnia 7 marca 2022 r. na podstawie rekomendacji Krajowej Rady Sądownictwa w składzie ukształtowanym na podstawie przepisów ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw. Sąd Najwyższy badając w trybie art. 41 § 1 k.p.k. wniosek o wyłączenie sędziego winien mieć na względzie także stanowisko Europejskiego Trybunału Praw Człowieka i uwzględniać fakt, że orzeczenie wydane przez skład sądu z udziałem osób powołanych na stanowisko sędziego w procedurze nominacyjnej prowadzonej przed Krajową Radą Sądownictwa wadliwie ukształtowanej na podstawie w/w ustawy, będzie obciążone wadą traktowaną przez ETPCz jako naruszenie art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, a na gruncie prawa polskiego, jako bezzwzględna przyczyna odwoławcza w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Rozpoznanie przez sędziego P.K. kasacji w przedmiotowej sprawie mogłoby wywołać u stron oraz w opinii publicznej przekonanie o braku instytucjonalnej bezstronności sądu. W interesie systemu wymiaru sprawiedliwości jest nie tylko troska o rzeczywistą bezstronność sędziego, ale także zapobieganie powstaniu negatywnego odbioru społecznego w tym przedmiocie. Taka potrzeba zachodzi w badanej sprawie tym bardziej, że wobec tożsamyh zarzutów kasacyjnych z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., rozstrzyganie w przedmiocie wniesionych kasacji przez sędziego P.K., w konsekwencji prowadziłoby wprost do takiej sytuacji, że stałby się sędzią „we własnej sprawie”, skoro rozstrzygałby na przesłankach w równym stopniu mogących odnosić się także do niego.

Z tych przyczyn orzeczono jak w sentencji postanowienia.

[WB]

[a.t.]